

λήκτων δεκαπεντασυσλάβων συγκειμένη, ἐνῶ ἡ μεγαλειτέρα ἦν μέχρι τοῦδε εἶχον ἀναγνώσει, ἡ τοῦ Musset πρὸς τὸν Tattet, ἀπαρτίζεται ἐκ 265 μόνον. Ἡ διαφορὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στίχων ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶναι μεγάλη, μεγάλη ὅμως εἶναι βεβαίως ἡ τῶν στιχουργῶν. Ὁ ἀξιῶν νὰ χύσῃ χεῖμαρρον λόγων πρέπει, ἐκτὸς ἂν εἶναι βουλευτής, νὰ χύνη καὶ χεῖμαρρον ἰδεῶν, ἄλλως τὸ βιβλίον μεταβάλλεται εἰς εὐρὺ καὶ πολυθάλαμον μέγαρον φωτιζόμενον ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων μόνον λυχνιῶν. Ὁ κ. Ὑπερίδης ἔχει 160 θαλάμους, σελίδας δηλαδή, ἀλλ' ἡ ἀναλογία τῶν φωτιζόμενων πρὸς τὰς μὴ εἶναι τόσον ἀνισος, ὥστε προτιμῶ νὰ τὴν παραλείψω.

Πολλάκις δυσανασχετεῖ ὁ ἀναγνώστης διαβλέπων διεληθόντα πρὸ τοῦ ποιητοῦ λαμπρὰ θέματα, ὠραίας χρυσαλλίδας, ἀδεξίως συλληφθείσας ἢ πρωτοτυποτάτας ἰδέας πνιγομένας ἐντὸς ὠκεανῶν λέξεων· οὕτω τὰ ποιήματα: «τὴν Ἀρχαιότητα λατρεύω», «τὸ ἐπιτύμβιόν μου», «ἐκείνη» «τὴ Βῦα», «τὸ πρότυπον» καὶ ἄλλα τινὰ ἂν ἐγράφοντο ἐπιμελέστερον, ἂν δὲν ἦσαν τόσον μακρὰ, ὥστε ὁ ποιητὴς στερούμενος ὄχι πλέον ἰδεῶν, ἀλλὰ λέξεων νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κατὰ κόρον τὴν αὐτὴν φράσιν δις ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, ὅμοιος πρὸς τοὺς πτωχοὺς τοὺς φοροῦντας δύο γελέκια ἐλλείπει ἐπενδύτου, θὰ ἦσαν ἀληθῶς κάλλιστα.

Ἄλλο κακὸν, κοινὸν εἰς τοὺς πλείστους, εἶναι οἱ ἀτελεύτητοι θρήνοι καὶ τὰ δάκρυα διὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς φίλης, κακὸν ἀναγκάζον τὸν μέλλοντα ν' ἀναγνώσῃ στίχου. πρὶν ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον νὰ παρακαλῇ: Θεέ μου, εὐδόκησον νὰ μὴ εἶναι ἀπιστος ἡ ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ. Δυστυχῶς ἡ ἐρωμένη τοῦ κ. Ὑπερίδου ἦτο. Ὡς ἄνθρωποι λυπούμεθα πολὺ, ὡς ἀναγνώσται πλειότερον.

Περὶ πατρίδος δὲν γράφει πολλά. Τοῦτο πιθανὸν νὰ καταλογισθῇ αὐτῷ ἀσύγνωστον ἀμάρτημα ὑπὸ τιναν ἐν Ἀθήναις συναδέλφων του κηρυζάντων ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησιν, ὅτι, ἐκτὸς τῆς πατρίδος οὐκ ἔστι σωτηρία τῇ ποιήσει καὶ ὅτι ὁ Ἕλλην ὁ γράφων καὶ μὴ ὕμνων τὴν Λαύραν καὶ μόνον τὴν Ἁγίαν Λαύραν εἶναι ἔκφυλος γόνος τῶν ἐνδόξων πατέρων μας. Δὲν συμμερίζομαι, δυστυχῶς δι' ἐμὲ, τὴν γνώμην. Νομίζω, ὅτι πάντοτε μὲν, ἀλλ' ἰδίᾳ σήμερον, ἐν ἐποχῇ γενικῆς στρατολογίας, εἶναι περιττὸν νὰ στέλλεται εἰς τὸν κατὰ τῶν Τούρκων πόλεμον ἀντικαταστάτης ἡ Μοῦσα, καὶ ὅτι δύναται τις κάλλιστα νὰ προσφέρῃ τὰ ἄσματά του εἰς τὴν ἐρωμένην του καὶ τοὺς βραχίονας εἰς τὴν πατρίδα.

Ἄλλως τε οἱ τῆς ἀντιθέτου γνώμης πολλάκις συγγέουσιν ἴαν εὐχαρίστως δύο τινὰ ὅπως διάφορα: τὸ θέμα τοῦ ποιήματος καὶ τὸ ποίημα αὐτό. Μέγα βεβαίως καὶ ἐπιφθονοὺν τὸ ὕμνεῖν τὴν πατρίδα· ἀλλ' οἱ διαμφισβητοῦντες τὴν ἀξίαν ἐθνικῶν τιμῶν, ὡς κατὰ συνθήκην καλοῦνται, ποιημάτων, δὲν προσβάλλουσι τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἔψαλεν ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὸ ἔψαλεν· οὕτω δύναται τις κάλλιστα νὰ θέλῃ πόλεμον, ὄχι ὅμως καὶ πετώματα. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐννοηθῇ ὅτι τὸ θέμα δὲν ἀγιάζει τὸ ποίημα· ἂν οὕτως εἶχε, θὰ ἐνεθουσίων πολὺ ὑπὲρ τοῦ κ. Ὑπερίδου, διότι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, τρέφω ἀληθῆ λατρείαν πρὸς τοὺς τίτλους ποιημάτων του τινῶν.

Καταλήγω συνοψίζων τὰς περὶ τῶν Ἐμμέτρων κρίσεις μου. Εὐρον ἐν αὐτοῖς πολλὰς καλὰς ἰδέας, πλείστους καλοὺς τίτλους, ὀλίγιστα καλὰ ποιήματα.

Ὁ κ. Ὑπερίδης εἶναι νεώτατος μαθητὴς· ἔχει λοιπὸν

καιρὸν νὰ θεραπευθῇ ἀκολουθῶν νέαν ὁδόν. Ἐς λησμονήσῃ τὰ Ἐμμέτρα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐξέδωκεν. Ὁ ποιητὴς, λέγει ὁ Corrée ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ Cahier Rouge, δὲν πρέπει νὰ φροντίζῃ περὶ ὧν ἔγραψεν, ἀμα ἐγράφησαν, ἀλλὰ περὶ ὧν θὰ γράψῃ.

Νίκος.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ὁ φίλτατος **Νίκος** μας ἀναχωρεῖ σήμερον δι' Αἴγυπτον, παροδικῶς διελθὼν ἐντεῦθεν ἀφοῦ μᾶς ἄφησεν ὡς ἐνθύμημα ὠραίους στίχους, ὠραιότερα πεζὰ καὶ ὠραιότατα *Σκέψεις Παροδίτου*. Ἄν ὑπῆρχεν ὑπερθετικὸν ὑπερθετικὸν θὰ ἐλέγομεν ὅτι πάντων ὠραιότατῃ ἦτο ἡ ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας παρουσία τόσον χρυσοῦ φίλου.

ΜΟΛΙΣ ΤΑ ΧΑΦΤΕΙΑ,

ἡ προπατορικὴ αὐτῆ ἔδρα τῆς ἀθηναϊκῆς ἀργίας, προτίθενται νὰ ἐπιφέρουν ὀλίγην ἀντιδρασίαν κατὰ τῆς στρατιωτικῆς καὶ ὅπως πουριτανικῆς ὄψεως ἣν ἔλαβεν ἡ ἡμετέρα πόλις.

Δύο κέντρα κυρίως θὰ κάμουν κέντρον τὰ Χαφτεῖα. Τὸ θεατρίδιον τοῦ κ. Β.θουοῦ τὸ ὁποῖον ἐτοιμάζεται νὰ δεχθῇ ἐπὶ τῆς αὐτοσχεδίου σκηνῆς του μεγάλην ἰταλικὴν ὄπεραν καὶ τὸ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΒΑΘΗ

ΠΑΡΑ ΤΑ ΧΑΦΤΕΙΑ.

Ζῦθος νέος, κατασκευὴ τοῦ κ. **Βάθη**, δι' ὕλικου ὅπως ἑλληνικοῦ. Ἐχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ πικρίζῃ πολὺ, νὰ καταβαίνει ἡδονικώτατα καὶ νὰ μὴ ζαλίξῃ εὐκόλως. Μὲ τὸν ζῦθον τοῦ κ. **Βάθη** δύναμεθα νὰ συναγωνισθῶμεν μετὰ τοὺς χειροτέρου εἶδους Γερμανοὺς ζυθοπότας.

Αἰθουσαι νεώταται, ὠραῖα διασκευασμένα, εὐρεῖαι, εὐάεροι.

Ἄρτος γερμανικὸς γλυκύτατος, μόνον εἰς τοῦ κ. **Βάθη** καθημερινῶς εὐρισκόμενος.

Ἐδώδιμα, ὡς καβαλιέροι τοῦ ζῦθου, νεώτατα καὶ ἀρίστης ποιότητος.

Σφαιριστήριον μὲ μόνην μίαν δραχμὴν τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα.